

pa se zraven priležejo lanéne ali ogeršične preše (perga) in sicer na 100 funtov koruzne slame 1 funt, ali poldrugi funt tacih preš (take perge). Kdor tako ravna, se mu ne bo pritožiti zoper drisko, ktera živino večidel prime, če se koruzna slama sama predolgo kermi.

Gospodarska novica.

Pri undanjem poskušinskem oranji v Badnu, od ktereга smo govorili v 33. listu, se je skušalo 23 kmetov. 8 jih je darila prejelo.

Kratkočasna povestnica.

Kolikor glav, toliko misel, in kaj pride iz tega, ako se vsakemu njegova volja spolne.

Prigodba iz kmetov.

Povedal vam bom povestico iz kmetov, ki se je primerila na Nemškem, pa bi se znala tudi pri nas zgoditi. Smejali se bote, pa je nisem prestavil le za smeh, tudi dobre zernica poduka ima v sebi, ktere vam bojo spričale resnico tega, kar na čelu tega spisa zapisano stoji. Čujte!

V neki fari na kmetih so se bolj premožni farani pogovorili, za véliki oltar novo podobo sv. Antona malati dati. Priporočen jim je bil neki malar, ki je znal posebno očitne farbe dajati podobam, in ki zraven tega ni svojeglaven bil, ampak si je od ljudi tudi dopovedati dal, ako so želeli kaj po svoji volji. Gospod fajmošter niso imeli nič zoper malarja, le to so svojim ljudém svetovali, naj prepustijo malarju, kakor misli, da bo podoba sv. Antona naj bolje napravil. „Za svoj dnar ne bomo pustili malarju njegove terne; saj vémo, kako ti mojstri včasih vse skazé, ako se jim prav ne dopové, kako naj bo“ — odgovorí eden izmed mož, ki so se zavezali malarja plačati, in vsi drugi mu prikimajo.

Fajmošter, ki so že večkrat imeli s temi terdimi glavami opraviti in jih niso mogli nikoli prav pod en klobuk spraviti, jim nalaš nobene besede več zoper ne govore, rekoč: „ljubi moji, saj ste pametni možje; storite tabart popolnoma po svoji volji“.

Rečeno storjeno. Malar pride, in ker je šolsko poslopje nekaj tednov ravno prazno bilo, in ker so hotli, da jim malar novo podobo hitro izdela, mu dajo sv. Antona proti tem malati, da jo mala pri njih domá — v šolskem poslopji, kjer ima lahko tačas tudi svoje stanovanje.

Izperva se malar brani tú malati, ker pravi, da nima vsega orodja tukaj tako pri rokah, kakor domá; ker mu pa bolje plačilo obljubijo, če se njih podoba v njih vasi izdelá, se naposled vendar udá, in pride čez tri dni z vso pripravo k njim na deželo.

Pred vsim drugim so mu pa enoglasno veléli, da mora sv. Antona kot prav postavnega moža, 6 čevljev velicega, narediti.

Štirje tedni so pretekli. Zdaj pustí malar pervikrat podobo viditi enemu tistih mož, ki so mu naročili novo podobšino izdelati. „Veste, gospod — mu ta reče — da mi dopade podoba; le nekaj vam imam očitati: prešička, ki ga ima sv. Anton zraven sebe, niste prav zadeli, vi ste ga belega naredili, pa pogledjte moje živinčeta, in tako bi tudi tega jez rad imel, da bi bil šarec, namreč černalisast“.

„To se lahko z malim popravi“ — mu odgovorí malar — „da boste zadovoljni“.

Drugi dan je imel prešiček že černe lise po životu, kar je bilo očetu Matjažu prav po volji. Zdaj pa je še želel, da bi pred sv. Antona namalal še njegovo hišo z veliko lipo, ktera pred hišo stoji in ktera vso vas zaljša.

Malar stori tudi to in namala hišo in pa lipo, da za hišo sv. Anton tako stoji, da se mu noge nič več ne vidijo.

Čez en dan pride tudi kovač, ki je pridal tudi svoj delež za podobo, in želi, da bi malar tudi njegovo hišo spravil na podobo. Malar mu stori to za en goldinar po-

boljška, namala na levo stran une hiše tudi kovačevo hišo z napisom: „tukaj se dobro kuje“.

Kmaló za tem pride stari organist in ko vidi Matjaževo in kovačevo hišo na podobi, mu velí, naj saj tudi farno cerkev od deleč na en griček postavi.

Tudi to stori malar in na desno sv. Antona, precej visoko, izmala cerkvico. Tako je tudi temu vstregel, in na podobi, kjer je izperva bil namalan le sv. Anton s prešičkom, kakor se navadno mala, ste stale zdaj že dve hiši s košato lipo od spred, zadej bolj od deleč pa farna cerkev. Sv. Anton je bil le do kolen še viditi.

(Konec sledí.)

Za poduk in kratek čas.

Stare vraže še dandanašnji ljudstvo moré.

(Konec.)

Če je kmetič naš ravno dobre volje in ga na to spomniš, ti bo še kaj skrivnejšega povedal: „Ko bi že le kmalo „ti copernici kremplji odleteli, da bi ne mogla več rešetariti po meglah. Ko je enkrat s hudičem v zvezi, je neče „za nobenega zlodja kraj biti. Ko bi ti vedil, kaj se ji je „unidan zgodilo, bi rekel, nikoli več ne bo hodila. Prinese „domú mertvaških kostí in žeblicev iz britofa, namaže se s „hudičevo žavbo. Pred ognjišče se vstopi in na žerjavici „kuha mertvaške kostí v pepelnatem čepu, s kuhavnico „meša divje zeliša, konjske fige z mačjo dlako in hudičevim repom; v piskru se kuha, vre in kipí, da pene po „žerjavici leté, hitro prilije žveplja in hudičevega olja. Zdaj „kar hlapne po čepu in ko že vse skupej zmeša, se še le „spomni, da ni nič kačjega mleka prilila; toda prepozno! — „vnelo se je in po vsi kuhinji je plamen švigal. Baba upije „kot da bi svinje derlí. Urno priletita mož in hlapec, potegneta jo iz ognja pa gorí kakor suha butara. Veržeta „jo v koritu, nju ni peklo, na babi je pa še v vodi vse „gorelo, dokler je bilo kaj canj na nji. Tako jo je osmodilo, da se je meso z nje majilo, pa lasje so ji ostali. „Pravijo, da je bil hujši ogenj kot ga ima hudoba v peklu. „Pa misliš, da jo je to kaj spametovalo? Komaj pride na „noge, je šent že spet v megli. Vse jo poprašuje: kje da „je zadnjič bila? Ko zvedó, da se je tako prečudno ohranila, sklenejo pojedinjo napraviti. Ko se toča iztrese z „megle, se peljejo naravno na Ogersko, tam jim je hudoba gostje napravil. Jedle so, kar je kateri bolj dišalo. „Kar je bilo dobrega in sladkega, je hudoba iz tistega, kar „je toča pobila, skupej nanosil. So pohali in cverli nasco-pranem maslu, da je vse okoli dišalo. Objedle bi se bile „kmalo sladkoustne babe nad sladkarijo in figami. Vsaka si „je nekaj v aržat spravila za drugi dan. Ponoči pa na „loparji nazaj prijezdi. Možu vtakne nekaj sladkarije v „aržat, nekaj jo pa še hlastno pojé, kar ji ostane pa v „škatljico zaprè. Zjutrej ko se zbudi, pravi možu, kaj mu „je dobrega prinesla iz unajne dežele? Mož radoveden „seže v aržat; pa kaj ti ven izleče? konjske fige so bile, in bilo jih je še polna škatljica, kar jih je od sinoči „babi ostalo“.

Tako *) še govori pri nas priprosti kmet in kar o tem govori, se ga je iz mladih nog prijelo, ko je še bil otrok in je slišal pripovedovati od strašnih pošast in od copernic, da ga je groza bilo. Kvasili so mu na sveti večer kaj se prečudnega o polnoči zunej godí; pravili so mu od prikazín, da so mu lasje pokonci stali. Gotovo pa niso na sveti večer pozabili povedati, kako je Blažon v late hodil copernice gledat, ali kako si je Boštè 9 let svoj stol delal. Naredil ga je iz 9 možkih lesov, delal ga je skrivaj v posebnih svetih urah. Z njim gré na sveti večer o polnoči v cerkev, da bi vidil: koliko je copernic v fari. Koj za uratmi se na-nj vstopi in glej! ko mašnik povzdiguje, se copernice, naj so že meglene ali mlečne, nazaj obernejo

*) To ni izmišljeno, ampak je od besede do besede resnično.

in kakošne barve, pa tudi če ima kakošne posebne znamenja.

5. Za licencije ni nič plačati.

6. Kdor žebca spuša, pa nima dovoljenja za to, se ima po postavi od leta 1844 kaznovati v dnarji z 2 do 20 fl., ali pa se ima odmerjena globa (dnarna kazen) pobotati z zaporom (arestom).

Ta postava zadobi veljavo spomladi prihodnjega leta 1856.

Za poduk in kratek čas.

Stare vraže še dandanašnji ljudstvo moré.

(Dalje.)

Vidili smo dozdej kako se strahúni in bedala rodé in izredé, elišali smo nekaj hudih vraž, pa jih še stotina ni.

Kako bi pa pri takem spačnem mnenji gospodar srečen biti zamogel? Kamor se ozrè, vsa soseska, vsaka baba mu je sovražnica. Na polji mu lastne hčere, ko se pomožé, morebiti s točo pridelke v nič devajo; v hlevu mu ne molze krava za dom; ravno tista copernica, ki hodi v megleg, misli, da mu tudi krave po vervih molze. Molze mu jih do kervavega, pravi; njemu ne ostane družega v hlevu kot nekaj suhih kostí in koža; „saj bi že spital in mesarju prodal kravo, da bi se je že le znebil, pa nesrečnemu kravšetu še jed več ne diši“. Vse opravila tak gospodar z nejevoljo opravlja, ker misli: „saj ne delam za se; copernica molze, kaj bom kravi dobro kladel?“ Saj bi gospodina še včasih kaj boljšega v škafu dala, — al kaj pomaga, saj nič več ne zda. Kjer pa ni veselja do opravljanja, kjer delo ne gré od serca, tudi res nič ne zda.

Zdaj pa pridejo — ali gorje mu! — pomočniki v hišo. Če je še kaj zdravega, mora konec vzeti. Pride plašar, pripodé se cigani. To so naj huji sleparji, pa kmet, če vidi, da mu žegnane reči, ki jih je na hlevne vrata pribil ali ž njimi kadil, niso nič pomagale, zdaj kaj verno sprašuje plašarja, češ, saj je obhodil veliko sveta, skušal marsikaj, bo tudi kaj dobrega nasvetovati vedil. Mazarije in škodljive vraštva se poprimejo hiše. Če pa tudi zdaj še ne gré dobro, si mislijo, saj nas ni oplašaril, saj tudi pred ni bilo nič. Da je le polno mavho od hiše nesel, mar je plašarju, ali pomaga ali škoduje!

Čez vse so pa cigani. Bi djal, kar si je kmet prihranil, mu izpulijo izpod nohta za tako imenovane skrivne zdravila, za prerokovanje. Po dlani in žilah mu vedó prerokovati srečo in nesrečo, po kravjih stopinjah spoznavajo, kdo jih molze; dajo tudi lepo dušéče kadila zopar copernice. Zviti so pa tako, da vražnega človeka ociganijo, če ima le kaj, naj bo že v dnarjih ali v blagu, drugač pa od hiše ne gredó.

Tako je kmet, ki se s poljskimi pridelki in rejo živine živi, sam svoj tat. Vsaka nadloga ga obišé dvakrat: prva ga je zadela po uimah letine, slabega vremena itd., drugo si je pa sam na glavo nakopal.

Kaj mislite, kako se živi v taki soseski? Kakor hitro se razglasi: ta baba je copernica! gré hrup po vsi dolini, in če bi imela nedolžna reva lakote konec vzeti, ji ne bo nobeden postregel. Še kos kruha ji neradi dadó. Včasi pride, dobí kakega otroka domá, hitro ga za kaj poprosi, dobí in gré. Ko bi slišali, kako neumni starši potem ubozega otroka preklinjajo in tepó, da jim je to nesrečo na glavo nakopal! So pa namreč teh misel: če tudi le kaj malega od hiše dobí, se zamore copernica vsega polastiti. Zadnja rešitev je, da s korcom vodó za babo mečejo. — Sovražstvo se začne; po soseski se obrekujejo kakor kter bolj more, eden drugemu jemljó dobro ime in poštenje, babam pa naj bolj jeziki tekó, regljajo kakor žabe v luži. „Jojmena! kako je bilo včasi pri naši hiši; kako je pa zdaj, kar se je ta gerdoba v sosesko pritepla!“ Ne terpi dolgo časa, da se zatega volja tudi mož in žena spréta. Mož, ki ima še nekaj več zdravih možganov v glavi, pravi,

da preslabo krave verdevajo, da jim dosti ne čedijo, da jim je vse eno, naj bo pri živini snažno ali ne; da ji le kaj v jasli veržejo, je dobro, naj že bo kakoršno hoče. Žena pa godernja: „to jez bolje vém, ko ti; kakor me je mati učila, tako parim tudi jez škafe, tako tudi kladem govedom itd.; če te pa že le pest serbí, nad copernico se raji znosi, kaj boš mene zaničeval. Ali sem ti menda jez uzrok, da je toča toliko pobila? Ko bi ne bilo te nemarne gerdobe v dolini, bi bili več pridelali, bi mi in živina bolje shajali“. — Mož še poskusi kar more in zna. Po dva kmeta prideta skupej, ki v vraže čez glavo zakopana mislita, da jima kdo krave molze, ali kaj družega uganja, da sreče ni pri govedetu; sežeta si v roke ter kakemu svetniku kravo prodasta, tako imenovani božji kup naredita, svetnik pa božji dnar dobí. Ker pa še le nič ne pomaga, uganjujejo, kdo bi se bil pregrešil, in krega ni konca ne kraja.

(Dalje sledí.)

Kratkočasna povestica.

Kolikor glav, toliko misel, in kaj pride iz tega, ako se vsakemu njegova volja spolne.

(Konec.)

Ko čez dva dni pride organist cerkvico gledat, katero je na desni strani sv. Antona malar prav prijazno na gričku stoječo namalal, mu to tako dopade, da po vsaki ceni želí, naj bi malar vstric cerkvice tudi na visočini naredil še šolo. Bilo je pa na platnu že malo prostora za šolsko poslopje, in za tega voljo pregovarja malar organista, da naj bi se opustila šola, ker visoka lipa na levi, sedaj pa še šola na desni sv. Antona bo zakrila podobo tako, da se mu bo komaj le še glava vidila. Al vse ne pomaga nič. „Mi plačamo, toraj naj tudi bo, kakor mi hočemo. To bi bila lepa, če bi bila kovačnica na podobi, šola pa ne, za katero si je cela soseska toliko prizadjala. Mora biti, pa je dosti“.

Malar, kteremu so fajmošter že večkrat rekli, naj le dela, kakor mu možje vevajo, da bojo na to vižo morebiti se spametovali, se tudi organistovim željam udá in res naredí po ukazu šolo na podobo. Sv. Anton se je po takem le še do ram vidil, vés drugi prostor je bil našarjen s hišami, lipo in prešičkom.

Župan, ki je imel tudi gostivnico, je ravno šel vina kupovat, ko je malar začel podobo malati. Sedaj pride domú, in ker je tudi svoj part plačal, gré koj gledat, kako malar dela. Bil je sicer zadovoljen z malarjem, pa to mu ni bilo všeč, da od soseskinega predstojnika, ki je tako rekoč desna roka gosposke, ni bilo nobenega sledú na podobi. „To je pa že eden tistih šencanih temoškratov (je hotel reči demokratov), ki nočejo od gosposke nič vediti“ — si sam pri sebi misli in z oestro besedo ukaže, če njega ne namala kam na podobo, je ne bo pustil v cerkev djati.

Malar sedaj dolgo misli in misli, kam bi djal očeta župana, ki ima „ex officio“ na podobo priti, pa nič pravega mesta si ne more izmisliti. Posvetoval se je tedaj s soseskinimi možmi, in sklenili so, da naj ga posadí na streho Matijaževe hiše, ker se s tem ob enem naznanja, da župan noč in dan čuje nad sosesko svojo. „Je že prav“ — odgovori župan, ko so mu povedali, kam ga bo namalal malar — „da pridem, kakor se spodobi, na višji kraj, toda na stolu sedečega me mora namalati, ker stojé bi utegnil prevelik biti“.

Malar tudi to spolne, namala stol ravno nad dimnik Matijaževe hiše in posadí na-nj župana, ki je bil, naj mu ne bodi škoda! pravi vampeč, s klobukom na glavi in z na koleni opertama rokama.

Ko je bil malar vse to dodelal, je dal gospod fajmoštru vediti, da je naročena podoba gotova. Fajmošter okličejo v nedeljo po pridigi, da je malar izdelal podobo za veliki oltar, da jo je naredil čez in čez po želji naročeni, in da naj jo grejo popred ogledat, preden ima v cerkev priti.

Radovedno vrè po maši vse v šolo, kjer je malar svoje delo na ogled postavil.

„Ja, kje pa je sv. Anton?“ se sliši vprašanje od vsih strani. Res ni bilo na podobi sedaj od sv. Antona nič viditi, ker glavo, ki se je pred še videla, je zakril sedaj na streho namalani župan popolnoma. „Svetnik za hišo stoji“ — jim odgovori malar zabavljivo — „gospod župan ga gotovo vidi“.

„Prav dobro ga vidim“ — se oglasi župan — pred menoj sploh ni nič skritega, naj je v kakoršnem koli kotu naše soseske; pomnite si to!“

„Kaj“ — vprašajo spet nekteri sosesčani — „kaj res ne bomo vidili svojega patrona?“

„Podoba je izdelana, in tako bo ostala“ — zarenči župan — komur ni prav, naj si pa drugo naredi“.

„Kratko in malo ne bo prišla ta skaza v cerkev“ — enoglasno zaropotajo vsi pričujoči — „mi hočemo svojega patrona imeti, pa ne teh neumnost! Naj raji ostane še en čas stara podoba, da bomo spravili dnar za novo skupej“.

V tem pridejo tudi gospod fajmošter in že od delec se jim dobro zdí, ko berejo faranom na obrazih, da godernjajo čez podobo. Se vé da ni bilo misliti, da kaj takega bi smelo v cerkev priti.

Fajmošter pa jim rekó: Glejte tù v podobi izrisano: „kolikor glav, toliko misel, in kam se pride, če se vsakemu njegova volja spolne“. Naj vam bode to dobra pametva!

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Celja 3. maja. Povedali smo lani bravcom „Novice“, da so bili Angleži naročili v Celji lesene kolibe za svojo armado v Krimu, in da je tukajšni tesarški mojster Št. 80 lesenih hiš izdelal in čez morje poslal. Letos so naročili vnovič, da naj se jim sená nakupi za njih konje v Krimu. Prevzel je tedaj tukajšni mestnjani in posestnik gosp. T. nakup 20.000 centov sená. Kmetovavcem celjske okolice in Posavinja sploh je to naročilo dobro došlo, ker zamorejo svoje seno spečati, ki so ga lani veliko pridelali, pa ga niso vsega potrebovali, pa tudi ne mogli ga prodati, ker živine sploh pomanjkuje. Od vsih strani vrejo tedaj kmetje v Celje, sena ponujat in prodajat. Plačuje se jim pa cent po 45 do 48 krajc. Kupljeno seno potem v posebni pripravi terdo vkup stlačijo in naredé velike čveteroglate naramke, vsaka je 250 in več funtov težka, in z vervjó močno vkup zvezana, da bo seno manj prostora na kolah in ladjah potrebovalo in se lagljeje v Terst peljalo, odtod pa na barkah jadralo v Balaklavo. Kdo bi si bil še pred kratkim le domišljeval, da bojo kadaj angležki konjina rusovski zemlji štajarsko seno hrustali! J. Š.

Iz Gradca 30. aprila. J. P. v. l. c. — Povejte „Novice“ sledečo žalostno prigodbo slovenske mladeži in svarite jo pred ponočnim vesovanjem in malopridnim pajdašenjem. J. — edini sin bogatih pa že zelo priletnih kmečkih staršev pri sv. M. v slovenskih Goricah — je šel nedavno v mesto M., odkodi se je še le v mraku domú napotil, ker je predolgo v kozarec gledal in se tedaj zamudil. Pa namesto, da bi bil na ravnost domú šel in starišem povedal, kako je doveršil svoje opravila, za katerih voljo so ga v mesto poslali, je šel vesovat k svoji ljubici. Al strašna resnica! — on ne pride več živ od nje. Našli so ga drugo jutro v sredi prazne hiše mertvega. Pri sodniško-lekarskem preiskovanju pa se je pokazalo, da je bil s pečatnim perstanom po sencih udarjen, kar je berž ko ne zopernik njegov iz ljubosumnosti storil, kar se še sicer prav ne vé, gotovo pa se bo zvedilo. — Naj bo to mladeži resno svarilo: kaj malopridna pajdašija dela, — kaj ponočnjaka čaka!

Iz Celovca. * Poslednji čas je pri nas na Koroškem na več krajih gorélo; naj huji ogenj je bil 24. aprila v Feldkirchen-u, kjer je požar pokončal 12 hiš in 4 pristave in blizo 16.000 fl. škode napravil. Tudi v Celovcu je go-

relo ponoči od 26. na 27. aprila. Zna bití, da je nečimernost z ognjem in lučjo mnogih požarov kriva, — pripoveduje se pa tudi od nekega neznanega človeka, ki se okoli Celovca klati in od katerega se sumi, da je zažigavec; policija sledi pazljivo za njim, pa ker nek večkrat svojo obleko preminja in se tudi v žensko oblači, ga še ni mogla zasačiti.

Iz Gorice 6. maja. A. M. — V tukajšni Zajc-ovi kamnotiskarnici se ravno natiskuje popolnoma podobna slika prezvišenega kneza in nadškofa goriškega gg. Andreja Gollmayer-a, ki jo je slavní slikar Edvard Kaiser na Dunaji kaj izverstno posnel. Dobivala se bode pri založniku v Gorici, pri Giontini-tu v Ljubljani in pri Coen-u v Terstu po 1 gold. 20 kr.

Iz Toplice na Dolenskem 3. maja. — f — Prišla je ljuba spomlad. In že se po časnikih sklicujejo ljudje v razne kopve in toplice. Tudi naše toplice bile so pohlevno oklicane v nemških ljubljanskih novinah. Spodobí se, da tudi „Novice“ kaj povedó o tem žlahnem biseru, ki ga hrani v svojem naročji mila naša domovina. Vendar ne mislim popisovati cele zgodovine naše kopve, temveč le na-njo obrniti pozornost nekterih bolnikov, ki morda po mnogih drugih potih zdravja iščejo, pa ga ne najdejo, in bi utegnili morebiti ravno v naših toplicah najti ali popolno zdravje ali saj polajšanje svojih bolečin. Štiri poletja že pazim na kopavce, ki tù sem zahajajo, in leto za letom vidim okrevati mnogo bolnikov, in gotovo bi se ozdravilo še veliko drugih, ako bi se bolj zvesto držali zdravnikovih nasvetov. Ko bi se v drugih toplicah namerilo v štirih letih le eno samo tako ozdravljenje, kakoršnih se tukej po več v enem letu zgodí, obljubim, da bi to čado na vse kraje raznesli in oklicali na blizo in deleč. Takih čudnih ozdravljenj bi vam lahko več naštel. Pa naj bo opravljeno za zdaj le samo z enim: Pred par leti koj na spomlad pripeljejo v kopev nekega Kočevarja, priletnega, sivega moža. Noge so mu popolnoma odpovedale, bile so vse drevene in lesene. Nosijo ga v toplice dan na dan, kakor je navada, skoz kake tri tedne. Marsikterikrat mi se je inako storilo, ko so siromaka memo mene nesli. In sem rekel sam med seboj: „Ubogi starček! težko težko se boš kdej več na noge spravil. Prehudo te je bolezen zdelala, in preveč si že v letih!“ Na to je mož zginil. Domú so ga odpeljali. O poletji pa se spet prikaže. Niso ga več prenašali, ob bergljah si je dalje pomagal. Se koplje in koplje, in se za tem nazaj domú podá. Pa ni mu še zadosti. Poverne se še v tretje bolj prot jeseni, pa le z eno bergljo; in ko se skoplje, je šaljivo še tisto na prodaj ponujal. Česar se nikdar nisem nadjal, zgodilo se je. Ozdravel je. — Res, da kopavcom na posled že preseda, ko se morajo zmeraj slačiti in oblačiti; tudi je res, da kakih posebnih veselíc v naših toplicah ne nahajaš, razun prijetnih sprehajališč ali kakih drugih navadnih in nedolžnih kratkočasov, kakoršne ti radodarna narava ponuja; toda bolnik, ki zdravja išče, mora marsikaj zopernega za ljubo imeti, in marsikaj poterpeti, da le zgubljeno zdravje spet nazaj dobí. — Posebna novica za naš kraj pa je ta, da se je letošnjo velikonoč zvedeni zdravnik, častiti gospod M. G.... pri nas vselil, in bodo imeli posihmal kopavci vedno pri rokah zdravnika, ki so ga dosihmal večkrat pogreševali. — Ravno tako so tudi naš gospod fajmošter, zadostiti željam mnogih gospodov in gospej, zasadili ob cesti češpljev drevo-red, ter ga sklenili z poprejšnim kostanjevim in akacijevim, ki pelje v prijazni gojzdič (park) — kopavcom preljubo sprehajališče.

Iz Ljubljane. V nedeljo 29. aprila se je tukajšna k a t o l i š k a družba rokodelcev slovesno pričela v dvorani križanski. Namen te po izgledu družih na Nemškem in v Austrii napravljenih družtev tudi v Ljubljani osnovane družbe je zboljševati rokodelski stan ali skerbeti, da bodo mladi rokodelci ne le dobri delavci, ampak tudi dobri kri-